

Борьо. — Дано вали! Азъ искамъ макаръ и единъ часъ, но да се порадвамъ на тая зимна гледка Ахъ, кога ще махна прѣврзката!

Йовка. — Азъ бихъ казала да си не махвашъ прѣврзката, защото блѣсъка отъ снѣга може да ти поврѣди.

Борьо. Та, самия лъкаръ ми каза, че слѣдъ обѣдъ, мога да снемамъ прѣврзката И че трѣбва да гледамъ въ далечинитѣ за упражнение на очитѣ.

Йовка. — Казалъ е, но дали е ималъ прѣдъ видъ и снѣжно врѣме!

Борьо. — Все едно. Азъ трѣбва да погледамъ цвѣстистия снѣгъ. Пъкъ ако е свѣтло, ще опитамъ да хвърля още нѣкои сѣнки на „Слѣпеца“ и ще го завърша Та да се изпрати, че тогава.

Йовка. — Какво говоришъ, Борьо! И да работишъ!

Борьо. — Трѣбва да свърши поне него, защото ще окжснея. Слѣдъ единъ мѣсець изложбата ще бжде отворена. Кога ще иде; кога ще му далатъ нуждното мѣсто. А азъ искамъ да бжде поставенъ на видно мѣсто.

Йовка. — Незнамъ, прави както знаешъ, но мисли за сетнинитѣ.

Борьо. — Видишъ ли, Йовка, слѣдъ оная оцѣнка за моето „Възкресение“ азъ съмъ тѣй убить, че ако и сега изгубя — хвърлямъ четката! — Азъ искамъ да се издигна; да застава прѣдъ другаритѣ съ сжщата оная горла вѣра, каквато имахъ въ академията. Азъ трѣбва да бжда уважаванъ между тѣхъ. И само тогава ще бжда спокоенъ — — А сега като си спомня, че единъ Каймаковъ е поставенъ прѣдъ мене; че всички гледатъ на мене, като на посрѣдственностъ — такава мъка ме обзема, тѣй се задъхвамъ, че по скоро бихъ приелъ смъртта отъ колкото да минавамъ на равне съ Каймакова!

Йовка. — Слушай, Борьо!

Борьо. — Развълануванъ. Не, Йовке! Азъ трѣбва да имъ докажа, че у мене има нѣщо, което никой отъ тѣхъ